

Arrest

nr. 164 995 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 19 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 december 2013 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdaan. Op 22 mei 2014 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

1.2 Op 25 september 2014 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in, opnieuw als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdaan. Op 20 maart 2015 wordt opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

1.3 Op 20 april 2015 dient de verzoekende partij een derde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, opnieuw als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdaan.

1.4 Op 15 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 20 oktober 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.04.2015 werd ingediend door:

Naam: M(...)

Voornaam: P(...)

Nationaliteit: Libanon

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor: - arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 06.02.2015 voor deeltijdse tewerkstelling (L(...)); bijlage aan de arbeidsovereenkomst - contractaanpassing van bepaalde duur (L(...)) dd. 17.06.2015 (geldig voor de periode 15.06.2015 tot 28.06.2015); bijbehorende loonfiches voor de periode augustus 2014 - augustus 2015; individuele rekening 2014.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon in de periode augustus 2014 - augustus 2015 een gemiddeld maandelijks inkomen had van €1253,28 euro.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel €1500 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier ver onder ligt, en rekening houdend met de maandelijks vaste kosten, de algemene kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Tevens legt betrokkene documenten voor met betrekking tot zijn persoonlijke bestaansmiddelen. Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Conseil d'état, cass., arr. 230.955, 23 april 2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. (...)

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (...)

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de tweede verwerende partij op 23 november 2015 per bode van het verzoekschrift in kennis gesteld werd en verzocht werd om het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen in te dienen.

De verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen, hetgeen zij ter terechtzitting van 28 januari 2016 ook bevestigt.

3. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting van 28 januari 2016 vraagt de waarnemend voorzitter aan de verzoekende partij of zij blijft volharden in het thans voorliggend beroep, daar zij blijkens de door de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van de oproeping ter terechtzitting overgemaakte informatie ondertussen (op 17 november 2015) een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft gedaan. De verzoekende partij gedraagt zich met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten naar de wijsheid van de Raad en wijst met betrekking tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden erop dat ze wel belang heeft, daar nog geen definitieve beslissing werd genomen. De verwerende partij stelt hierop dat er gezien de nieuwe aanvraag van 17 november 2015 geen actueel belang meer is, maar zij laat na uiteen te zetten op grond waarvan zij aanneemt dat dit het geval is. De Raad ziet *in casu* ook niet in op grond waarvan het loutere feit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende, waarbij nog kan worden opgemerkt dat uit de bijgebrachte informatie niet blijkt in functie van wie deze aanvraag werd ingediend, aan de verzoekende partij het belang zou ontnemen om de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten, te meer daar de nieuwe aanvraag nog steeds hangende is en aldus nog geen nieuwe beslissing in deze of gene zin werd genomen. De verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden, daar waar zij ter terechtzitting zonder meer stelt dat de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft.

Het beroep is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer een schending van het motiveringsbeginsel aan.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Het staat buiten kijf dat men tot een onredelijk besluit is gekomen gelet op het feit dat verweerster heeft doen uitschijnen dat een leefloon voor een persoon met gezinslast zou volstaan.

Het bestuur houdt met deze eerder verstrekte info nu plots in de bestreden beslissing geen rekening meer.

(...)

De administratie heeft haar beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Zij had – eerder aangevende dat een leefloon voor een persoon met gezinslast kon volstaan - hiermee moeten rekening houden bij de beoordeling. (...)”

4.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van het motiveringsbeginsel dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting onder meer aanvoert dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Met dit onderdeel van haar betoog voert zij dan ook een schending van de formele motiveringsplicht aan. Het afdoende karakter van de motivering – waarvan sprake in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en meer bepaald steunt op het feit dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon – de Belgische partner van de verzoekende partij – ontoereikend zijn en dat na het doorvoeren van een behoefteanalyse is gebleken dat zowel de verzoekende partij als de Belgische onderdaan het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De gemachtigde verwijst naar het feit dat de referentiepersoon een gemiddeld maandelijks inkomen had van 1253,28 euro, dat de armoederisicogrens voor een koppel 1500 euro bedraagt en het inkomen van de referentiepersoon hier ver onder ligt en dat, rekening houdend met de maandelijks vaste kosten, de algemene kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, uit de behoefteanalyse blijkt dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen.

Het tweede lid van voormeld artikel 40ter luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- (...)”

Het *in casu* tevens relevante artikel 42, § 1, tweede lid – dat betrekking heeft op de behoefteanalyse – luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op het feit dat de gemachtigde eerder heeft aangegeven dat een leefloon voor een persoon met gezinslast *in casu* zou volstaan. Uit het feitenrelaas van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij doelt op het feit dat de gemachtigde in zijn

eerdere beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 20 maart 2015 het volgende heeft aangegeven: *“rekening houdende met het feit dat het gezin een betrekkelijk lage huurprijs van 220 € dient te betalen, kan voor dit koppel (bij een ongewijzigde gezinssamenstelling) het leefloon voor een persoon met gezinslast uitzonderlijk volstaan”*. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde bij zijn beoordeling met deze eerder verstrekke info rekening had moeten houden en dat hij de beslissing niet afdoende gemotiveerd heeft.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde in de eerdere bijlage 20 van 20 maart 2015 in het kader van de overeenkomstig voormeld artikel 42, § 1, tweede lid doorgevoerde behoefteanalyse inderdaad de door de verzoekende partij aangehaalde overweging heeft gemaakt. De eerdere bijlage 20 werd weliswaar genomen in antwoord op een eerdere aanvraag, met name een aanvraag van 25 september 2014, maar de verzoekende partij kan gevolgd worden, daar waar zij stelt dat niet blijkt dat de gemachtigde in de thans voorliggende bijlage 20 rekening heeft genomen met zijn eerdere overweging. Uit de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt immers in het geheel niet op grond waarvan de gemachtigde in het kader van de doorgevoerde behoefteanalyse een heel ander criterium heeft gehanteerd, met name de armoederisicogrens voor een koppel van 1500 euro, dan het criterium dat hij eerder – in het kader van een andere, eerdere aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, die echter wel, zoals de huidige aanvraag, werd ingediend als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met dezelfde Belgische onderdaan – vooropstelde, met name *“het leefloon voor een persoon met gezinslast”*, waarbij uitdrukkelijk werd aangegeven dat dit *“voor dit koppel (bij een ongewijzigde gezinssamenstelling)”* *“uitzonderlijk (kan) volstaan”*, *“rekening houdende met het feit dat het gezin een betrekkelijk lage huurprijs van 220 € dient te betalen”*. Al kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de gemachtigde in zijn beslissing aangaande een latere aanvraag niet meer op een andere wijze zou kunnen oordelen dan in een eerdere beslissing aangaande een eerdere aanvraag, van de gemachtigde kan in het kader van zijn plicht om op afdoende wijze te motiveren *in casu* wel verwacht worden dat hij de verzoekende partij in staat stelt te begrijpen op grond waarvan hij voor zijn behoefteanalyse thans een ander criterium heeft gehanteerd dan het criterium dat hij in een beslissing van iets meer dan zes maanden eerder vooropstelde. Gezien de gemachtigde zich *in casu* steunt op dit andere criterium, zonder dat hij daarbij aangeeft dat sprake is van een gewijzigde gezinssamenstelling of van andere door hem *in casu* relevant geachte elementen – de Raad benadrukt dat het niet aan hem als annulatierechter om de behoefteanalyse in de plaats van de gemachtigde door te voeren – op grond waarvan de gemachtigde de verzoekende partij (en de Raad) zou toelaten zijn in het kader van de behoefteanalyse opgenomen overwegingen te begrijpen, maakt de verzoekende partij dan ook aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met betrekking tot de doorgevoerde behoefteanalyse in de aangegeven zin niet afdoende gemotiveerd werd, en dat zodoende een schending van het (formele) motiveringsbeginsel voorligt.

Op een verder motief van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met name de vaststelling dat geen rekening kan worden gehouden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de verzoekende partij, gaat de verzoekende partij niet verder in, zodat de Raad zich hierover niet kan uitspreken. Er dient echter hoe dan ook te worden vastgesteld dat dit motief niet kan volstaan om de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te schragen, daar de verzoekende partij niet slechts bewijzen van bestaansmiddelen van zichzelf, maar tevens van de referentiepersoon heeft voorgelegd. Uit de bovenstaande bespreking blijkt dat de motieven die betrekking hebben op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon *in casu* determinerend zijn voor de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en dat deze beslissing door het wegvallen van het door een motiveringsgebrek aangetaste motief niet langer overeind kan blijven.

Aan het bovenstaande kan geen afbreuk worden gedaan door enige uiteenzetting van de verwerende partij, daar deze – zoals hoger reeds aangegeven – heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen. Ook met haar betoog ter terechtzitting kan de verwerende partij aan de bovenstaande vaststellingen van de Raad geen afbreuk doen. Met dit betoog kan immers geen rekening gehouden worden, nu de verwerende partij het feit dat zij – ook al had zij hiertoe overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet de mogelijkheid – heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen, niet kan rechtzetten door thans ter terechtzitting een verweer te voeren, en zij ook geen elementen naar voren brengt op grond waarvan zou kunnen aangenomen worden dat zij het ter terechtzitting gevoerde betoog ook slechts voor het eerst ter terechtzitting kon voeren.

4.3 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige onderdelen van het enig middel behoeven dan ook geen verder onderzoek.

4.4 Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE